

училищниятъ режимъ, тежкиятъ трудъ го принуждава къмъ „по-положително“ гледане на нѣщата. Стига характерътъ да прилича на восъкъ, а волята на лоена свѣщъ — въ продължение на година-двѣ даскалското поприще създава отъ личността единъ автоматъ, полезенъ за обществото и негоденъ за нищо...

Практичниятъ даскалъ Ботю, който още отъ самото начало „отпусналъ“ юздитѣ на своя синъ, помислилъ, че щомъ го посвѣти въ тайнствата на даскалската професия, тоя „ще се залови за работа“ и ще трѣгне изъ пхтя, по който ходѣли всички. — Въ Знаменка ти си учителствувалъ, но тука е съвсѣмъ друго — казалъ даскалъ Ботю. — Той взелъ синътъ си „на практика“ въ Калоферската академия и му далъ да прѣподава нѣкаква физика. Тя била положителна наука, синътъ ще може да създаде у ученицитѣ интересъ къмъ нея. Случило се да се разболѣе бащата. Синътъ, като законенъ наследникъ на неговитѣ имущества, наследилъ го по право и въ училището. Нѣколко мѣсеца подъ редъ, докато даскалъ Ботю пазилъ леглото, Христофоръ Петковъ билъ пълния диктаторъ въ Калоферската академия. Той зарѣзалъ настрана „дивакътъ-учителъ“. Нѣколко спорове по текущи въпроси изъ педагогическата наука и общественния животъ ималъ съ тѣхъ, но противницитѣ му винаги тѣржествували съ пълното си невѣдение. — „Че вие не знаете бѣкелъ, какви просвѣтители сте! — имъ се сопналъ Ботйовъ. Хората сж отишли два вѣка напрѣдъ, а вие!“ — За неговата буйна глава не сжществувалъ въпросъ за възможностъ и невъзможностъ; той не искалъ да знае, чъ въ България нито е имало литература, нито свободенъ политически животъ, нито свободенъ достѣпъ на чужда литература. — „Вие сте просвѣтители и трѣбва да знаете всичко, или поне да не дрънкате глупости“. Имало единъ споръ и по комунизма. Думата била съвсѣмъ нова за професоритѣ отъ Алтжнъ-Калоферската ака-